

Publicerad 2008-10-26 22:59 av M. Fridh

Jag saknar

Jag saknar tiden då vi stod varandra nära
Då karriär betydde mindre än nära och kära

Jag saknar ovetskapen om världens alla tvister
När vi hade två TV-kanaler
När vi inte kände till klimatproblem, ekonomikriser
och terrorister

Jag saknar folksamlingarna runt stadens få
radioapparater
När musik var musik
När det inte hette homies eller polare
utan kamrater

Jag saknar arbetarklassen som ville och var
stolta över att arbeta
Tiden då barnen var ute och lekte
Tiden vi inte satt inne framför datorn
och blev feta

Jag saknar tiden då den hårdaste rappen
skrevs av Povel Rammel
Då Bob Dylan och John Lennon var folkets röster
Då punk var anarkistiskt och lät som
skrammel

Jag saknar tiden då USA höll sig till sitt
Då jorden var platt
Då alla länder ansåg sig som jordens mitt

Jag saknar tiden då revolutionen tog vid
Då folk drömde sina egna drömmar
Då folk inte bara stressade utan tog sig tid

Jag saknar slagsmål utan knogjärn och kniv
Öga för öga, tand för tand
Då vi fortfarande bestämde över våra egna
liv

Jag saknar tiden då förebild innebar mer än
en bloggande blondin
Då det krävdes hårt jobb för att bli känd
Då det mesta kretsade runt Marilyn Monroe
och James Dean

Jag saknar, stänger in mig, gråter
En värld jag inte upplevt
kommer aldrig åter

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren M. Fridh med Poeter.se id #21383 innehar upphovsrätten